

Боятъ вървѣше още бавно. Откъмъ позицията се чуваха рѣдки гърмежи. Задъ насъ въ редовни интервали отъ по нѣколко минути падаха гранати. Много отъ тѣхъ съ тѣпи удари се забиваха въ земята, разхвърляха фонтани отъ черна прѣстъ, но не се прѣскаха. Влѣво отъ насъ ясно се виждаше Кайпа. Виждаха се безлюднитѣ улици и желтитѣ кжщички съ червени покриви, подъ мрежата на безлистнитѣ дървета. Извънъ селото и по-близо до насъ се виждаше бѣла, каменна сграда — черквата.

Изведнѣжъ отъ това мълчаливо село се раздадоха чести, припрѣни гърмежи, острото тракане на нѣкаква шевна машина. Стреляха картечници. Затичахме се напредъ, на самия гребенъ на хълма и се загледахме къмъ селото. Първото нѣщо, което видѣхме, това бѣше безбройна, разбъркана маса, кипещъ мравунякъ отъ хора, които, дошли почти до самото село, лудо бѣгаха сега назадъ. Това бѣха турци. Въ селото е имало една дружина отъ 16. ловчански полкъ съ картечници. Тѣ оставятъ турцитѣ да додотъ съвсемъ наблизом — и внезапно откриватъ огънь. Жестока и немилостива разправа. Ние гледахме тия нещастници, които бѣгаха въ ужаса на дива паника. Като разбита о брѣга вълна, като внезапно подплашено стадо, бѣгаха тѣ, подгонени отъ немилостивата градушка на кур-